

denne Tid, vilde jeg ikke anse det for unaturligt, at man fuldstændig ophævede Beskyttelsen paa Sukkeret, ud fra den Betragtning, at Sukkeret er et saa vigtigt Næringsmiddel, at Prisen paa det ikke kunstigt — ved Toldbeskyttelse — bør skrues op. Det vilde jeg anse for naturligt, for saa vidt vi havde disse Kontrakter ude af Verden, men det er denne halve Snes Aar, som det kniber saa meget med.

Den højtærede Finansminister siger, at der har været Henvendelser — det maa formodentlig være private Henvendelser, jeg har ikke hørt noget om det under Debatten her i Tinget — til Ministeren om at udsætte Nedsættelsen af Tolden paa Sukker, indtil disse Kontrakter vare udløbne, og den højtærede Minister har svaret eller svarer os, at det kunde naturligvis ikke lade sig gøre paa dette Tidspunkt at give en Toldlovgivning vedrørende Sukkeret, som først skal træde i Kraft om 10—12 Aar. Jeg er ikke enig med den højtærede Finansminister i dette Ræsonnement. Man har forskellige Eksempler paa, at man har vedtaget Love, som først traadte i Kraft successive efter kortere eller længere Tids Forløb.

Jeg skal nævne f. Eks. Loven om bajersk Øl. Den traadte ikke i Kraft i sin fulde Udstrækning straks, men først senere — hvor længe efter, erindrer jeg ikke, og det er ogsaa ligegyldigt —. Jeg skal ligeledes nævne Loven om Ejendomsskyld, den er heller ikke traadt i Kraft paa en Gang, tværtimod, der gaar vist, saa vidt jeg erindrer, 25 eller 20 Aar, forinden Ejendomsskylden træder i Kraft i sin fulde Udstrækning. Derfor er det, forekommer det mig, ikke nødvendigt, at man siger: Det ene eller det andet og det paa Minuttet! Man kunde meget vel tænke sig en Nedsættelse af Sukkertolden, som successive traadte i Kraft og først naaede sin fulde Udstrækning paa det Tidspunkt, da Kontrakterne med Sukkerroedyrkerne vare udløbne.

Jeg er enig med de ærede Medlemmer, der mene, at vi skulle af med Tolden paa Sukker, da dette er et saa vigtigt Næringsmiddel, at det er urimeligt at fordyre det ad kunstig Vej. Men paa den anden Side mener jeg, at man er nødsaget til at tage Hensyn til de smaa i Samfundet, hvem Nedsættelsen kommer til at ramme ugunstigt. Det glæder mig at kunne paavise en Udvej, hvorved vi baade kunde ramme dem, vi ville, nemlig Sukkerfabrikkerne og deres store Udbytte, og paa den anden Side holde de smaa Suk-

kerroedyrkerne skadesløse for det Tab, de lide.

Der er ved forskellige Lejligheder her i Tinget udtalt, at i Stedet for at give Industrien Beskyttelse burde man hellere give direkte Statstilskud til de enkelte, hvem Fratagelsen af Beskyttelsen vilde komme til at gaa ud over. Sidste Gang, jeg hørte dette, var det det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme), der udtalte, at han meget vel kunde tænke sig, at noget saadant kunde ske, at Statskassen gav Tilskud i Stedet for at opretholde den store Beskyttelse. I 1897 var der forskellige af Folketingets ærede Medlemmer, der udtalte sig i lignende Retning. Saaledes med Hensyn til Papirtolden, hvor forskellige Medlemmer vilde anbefale, at Statskassen udbetalte Papirarbejderne hver 1,000 Kr. om Aaret til at leve af og saa ophævede Papirbeskyttelsen, idet det var en udmærket god Forretning for det danske Folk at blive af med Papirtolden, selv om man ogsaa skulde underholde alle de paagældende Arbejdere. Altsaa, det er ikke nogen ny Tanke, naar jeg henstiller, at man holder de smaa Jordbrugere skadesløse for det Tab, der forarsages ved Sukkertoldens Ophævelse, ved at give dem en Erstatning, der svarer til det Tab, de lide. Der vilde ikke være noget i Vejen for, naar de smaa Landbrugere indbetalte deres Ejendomsskyld f. Eks. eller andre Skatter paa Amtstuen, at fradrage det Beløb, de havde tabt det Aar ved Sukkertoldens Nedsættelse. Vel at mærke, det skulde ikke gælde alle Landbrugere, for, som jeg sagde før, de store klare sig nok. Man kunde passende sætte Grænsen ved de Jordbrugere, der ikke benytte fremmed Hjælp, men kun deres egne Hænders og deres Families Arbejde. Noget lignende have vi set i Lovgivningen før. Jeg minder saaledes om, at i sin Tid de Landhaandværkere, som ikke havde fremmed Medhjælp, vare fritagne for Bygningsafgift. Der er altsaa for Folk paa Landet, der arbejder uden fremmed Hjælp, allerede Præcedens i Lovgivningen for, at man kan undlade at opkræve Skattens fulde Beløb.

Dette mit Forslag har ogsaa det gode ved sig, at vi ikke behøve at blive staaende ved den ene Million, vi agte at tage fra Sukkerfabrikkernes Beskyttelse. Der er endnu 3 Millioner tilbage, og der er intet som helst til Hinder for at gaa videre. Dog mener jeg, at man ikke paa en Gang skal tage hele Beskyttelsen bort, hverken fra denne eller nogen anden Industri, thi